

Arrest

nr. 122 966 van 24 april 2014
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, op 29 augustus 2013 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 19 juli 2013 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 3 september 2013 met referentnummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 februari 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 maart 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat J. KEMPINAIRE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. MATROYE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker trad op 25 januari 2013 in het huwelijk met zijn Belgische partner.

1.2. Op 29 januari 2013 diende verzoeker een aanvraag in van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie in zijn hoedanigheid van echtgenoot (bijlage 19ter).

1.3. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding nam op 19 juli 2013 een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie

maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Verzoeker werd hiervan op 31 juli 2013 in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 29.01.2013 werd ingediend door:

Naam: T.(...)

Voorna(a)m(en): A.(...) A.(...) Nationaliteit: Nigeria Geboortedatum: (...) Geboorteplaats: (...)

Identificatienummer in het Rijksregister: (...) Verblijvende te/verklaart te verblijven te: (...)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van burger van de Unie.

Artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 stelt dat bij een aanvraag gezinshereniging de Belgische onderdaan moet aantonen 'dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan de voorwaarden wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, §1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen:

(...)

3° worden de wachtuitkering en de overbruggingsuitkering niet in aanmerking genomen en wordt de werkloosheidsuitkering enkel in aanmerking genomen voor zover de betrokken echtgenoot of partner kan bewijzen dat hij actief werk zoekt.

Gezien de Belgische onderdaan een werkloosheidsuitkering krijgt en niet bewijst dat zij actief op zoek is naar werk, wordt de werkloosheidsuitkering niet in overweging genomen en voldoet betrokkene niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Er werden interimcontracten voorgelegd van betrokkene maar aangezien het hier gaat om tijdelijke tewerkstellingen kunnen we niet stellen dat het hier gaat om regelmatige en toereikende bestaansmiddelen. Bijgevolg worden deze inkomsten niet in aanmerking genomen. Daarenboven stelt de wet van 15.12.1980 dat het de Belgische onderdaan, die zich wenst te laten vervoegen, is die dient aan te tonen over voldoende bestaansmiddelen te beschikken.

Het recht op verblijf wordt daarom geweigerd aan betrokkene en het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis Art 7, § 1, 2° legaal verblijf in België verstreken.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van de richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden (hierna: de Burger-schapsrichtlijn) en van de artikelen 40ter en 42, §1, tweede lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Verzoeker verwijst in zijn middel eveneens naar artikel 16 van de richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging (hierna: de Gezinsherenigingsrichtlijn). Verzoeker stelt in zijn middel het volgende:

“Doordat: verweester de aanvraag van verzoeker voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie heeft geweigerd

Terwijl: het doel van de betreffende richtlijn is het handhaven van de eenheid van het gezin in de ruime betekenis van het woord en verzoeker overeenkomstig art. 40ter VW wel degelijk over een verblijfsrecht kan genieten

Zodat: de voormelde beslissing niet enkel de Richtlijn 2004/38 / 2003/86/ EG schendt doch ook voornoemde artikelen van de Vreemdelingenwet en derhalve nietig dient te worden verklaard

Toelichting :

Zoals reeds supra werd is verzoeker op 25.01.2013 in het huwelijk getreden met de Belgische onderdane D.(...) D.(...).

Sedert november 2011 woont dit koppel samen aan het adres voornoemd te WEVELGEM.

Verzoeker en zijn partner hebben zich op 29.01.2013 aangeboden te WEVELGEM teneinde de aanvraag gezinshereniging in te dienen.

Gezien verzoeker effectief het bewijs kon leveren van zijn partnerschap met de Belg, werd hem op 29.01.2013 een document overeenkomstig bijlage 19ter, afgeleverd.

Verzoeker was na de woonstcontrole tevens in het bezit gesteld van een Attest van Immatriculatie.

Op voornoemd document overeenkomstig model van bijlage 19ter werd uitdrukkelijk vermeld dat verzoeker kopie bezorgde van de huwelijksakte, PP NGA A01001673 geldig van 04.05.2009 t.e.m. 03.05.2014, en dat hij verzocht werd om binnen de drie maanden, dus ten laatste op 28.04.2013 de volgende documenten voor te leggen: bewijs voldoende bestaansmiddelen van de Belg (12 maanden), bewijs huisvesting, ziektekostenverzekering voor Belg en familie.

Verzoeker en zijn partner hebben zich op diligente wijze hiervan gekwetend en de betreffende stukken overgemaakt aan de administratieve diensten.

Meer nog, gezien verzoeker zelf, sedert hij in het bezit is van zijn A.I., via interim-kantoren aan het werk is, bezorgde hij dienaangaande ook stukken nopens deze interimarbeid aan de gemeente.

Op geen enkel ogenblik werd aan verzoeker, noch aan zijn partner medegedeeld dat werklozensteun een probleem zou kunnen vormen, dat dienaangaande verdere stukken nopens actief zoeken naar werk zouden dienen te worden voorgelegd.

Meer nog: in vetjes werd door de administratieve diensten minutieus omschreven welke stukken dienden te worden gevoegd bij het dossier.

Evenmin werd verzoeker medegedeeld dat in se geen rekening zou kunnen worden gehouden met zijn eigen inkomsten uit arbeid.

Verzoeker kan begrijpen dat, nopens de gezinshereniging, de wet stelt dat de Belg over stabiele, toereikende bestaansmiddelen dient te beschikken.

Het feit dat de Belgische partner van verzoeker een werkloosheidsuitkering geniet, houdt in se reeds in dat deze partner werkbereid is; immers sowieso een voorwaarde voor het verkrijgen van een werkloosheidsuitkering.

Deze werkbereidheid en het zoeken naar werk wordt nu reeds gecontroleerd door de regionale diensten voor arbeidsbemiddeling, die deze informatie overmaken aan de RVA welke desgevallend de uitkering kan schorsen.

Derhalve aanhalen dat door verzoeker geen verdere stukken worden voorgelegd dat de Belgische partner effectief op zoek is naar werk, raakt kant, noch wal. Het zoeken naar werk is immers inherent aan het genieten van werklozensteun !

De partner van verzoeker zocht en zoekt en vindt wel degelijk werk. Hetgeen niet gemakkelijk is gezien een handicap aan haar rug.

Ten bewijze daarvan verwijst zij naar haar trajectovereenkomst.

Via de VZW Jobcentrum heeft de echtgenote van verzoeker immers op heden een opleidingsovereenkomst gesloten met het bedrijf "ZEEMAN" voor de functie van verkoopster en in het verleden reeds bij de Wibra te Menen.

Verzoeker en zijn partner kunnen derhalve wel degelijk aantonen dat de Belgische onderdaan effectief zich actief manifesteert op de arbeidsmarkt!

Verzoeker wenst tevens te beklemtonen dat dienaangaande steeds een concrete beoordeling en analyse dient doorgevoerd.

Verzoeker verklaart zich nader.

De bestreden bestuurshandeling werd genomen in toepassing van artikel 40ter, tweede lid van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling luidt als volgt :

' Voor wat betreft de in artikel 40bis, §2, eerste lid, 1° tot 3° bedoelde familieleden moet de Belgische onderdaan aantonen :

- Dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan die voorwaarde wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen:
 - 1° wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid;
 - 2° worden de middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels-f met name het leefloon en de aanvullende gezinsbijslagen alsook de financiële maatschappelijke dienstverlening en de gezinsbijslagen niet in aanmerking genomen;
 - 3° worden de wachttuitkering en de overbruggingsuitkering niet in aanmerking genomen en wordt de werkloosheidsuitkering enkel in aanmerking genomen voor zover de betrokken echtgenoot of partner kan bewijzen dat hij actief werk zoekt.
- Dat hij over behoorlijke huisvesting beschikt die toelaat het familielid of de familieleden, die gevraagd heeft of hebben om zich bij hem te komen voegen, te herbergen en die voldoet aan de voorwaarden die gesteld worden aan een onroerend goed dat wordt verhuurd als hoofdverblijfplaats zoals bepaald in het

artikel 2 van Boek III, Titel VIII, Hoofdstuk II, afdeling 2 van het Burgerlijk Wetboek en over een ziektekostenverzekering beschikt die de risico's in België voor hem zijn familieleden dekt. De koning bepaalt, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, de wijze waarop de vreemdeling bewijst dat het onroerend goed voldoet aan de gestelde voorwaarden

Artikel 42, §1 tweede lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt :

' Indien aan de voorwaarde betreffende de stabiele en regelmatige bestaansmiddelen bedoeld in artikel 40 bis, § 4 , tweede lid en in artikel 40ter, tweede lid, niet is voldaan, dient de minister of zijn gemachtigde, op basis van de eigen behoeften van de burger van de Unie die vervoegd wordt en van zijn familieleden te bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden. De minister of zijn gemachtigde kan hiervoor aile bescheiden en inlichtingen die voor het bepalen van dit bedrag nuttig zijn, doen overleggen door de vreemdeling en door elke Belgische overheid

Zoals rees supra gesteld, werd in het document opgemaakt volgens de bijlage 19ter, duidelijk en zeer concreet aangegeven welke stukken verzoeker diende over te maken.

Verzoeker maakte deze gevraagde stukken over alsmede bezorgde verzoeker tevens een aantal interimcontracten aan de gemeente wat betreft zijn tewerkstelling.

Immers , van zodra verzoeker in het bezit werd gesteld van zijn A.I. is hij aan het werk met interimbureaus (Daoust Intérim, Randstad, Agroservices).

In een eerste periode - sic : 3 weken - was dit gemiddeld drie werkdagen per week; gedurende een langere periode was verzoeker(weliswaar via intérim) zelfs ononderbroken 38 uur per week tewerkgesteld.

Verzoeker betwist niet dat zijn partner hic et nunc een werkloosheidsuitkering geniet.

Zoals reeds supra gesteld impliceert dit reeds op zich dat de partner van verzoeker werkbereid is en derhalve werk zoekt.

Verzoeker zou de stelling nog kunnen bijtreden dat de partner op dit ogenblik geen loon heeft gelijk aan 120% van het leefloon, doch verzoeker meent evenwel te moeten stellen dat een aanvraag tot gezinshereniging niet automatisch wordt geweigerd, indien niet is voldaan aan de in artikel 40ter, tweede lid van de vreemdelingenwet opgenomen voorwaarden betreffende de stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen.

Krachtens artikel 42, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet, dient in dergelijk geval te worden onderzocht of de burger van de Unie die vervoegd wordt en zijn familieleden, over andere inkomsten beschikken om in behoeften te voorzien, zonder ten laste te vallen van de openbare overheden.

Bij nalezing van de bestreden beslissing dient verzoeker evenwel tot de vaststelling te komen dat de gemachtigde van de Staatssecretaris op geen enkel ogenblik een behoefte analyse heeft uitgevoerd.

Feit is evenwel dat partijen feitelijk zonder enig probleem in hun behoeften kunnen voorzien. De maandelijkse werkloosheidsuitkering van om en bij de 800,00 € van de Belgische partner laat partijen toe zonder enig probleem hun huur (te begroten op € 204,00 per maand) te voldoen en de vaste maandelijkse kosten als daar zijn elektriciteit, gas , edm. Andere kosten, in de zin van het moeten afbetalen van leningen, zijn er niet. Het hoeft geen betoog dat de Belgische partner in het verleden reeds actief was op de arbeidsmarkt en derhalve over een spaarrekening beschikt. Zelfs nu nog slagen partijen er in maandelijks een 100,00 € over te boeken naar de spaarrekening !!!

De bestreden beslissing bevat geen verwijzing naar artikel 42, § 1 tweede lid van de vreemdelingenwet.

Daarbij komt nog dat artikel 16 van de gezinsherenigingsrichtlijn de lidstaten minimaal verplicht om bij intrekking van het verblijfsrecht van het familielid omdat niet langer is voldaan aan de voorwaarde van voldoende bestaansmiddelen rekening te houden met de eigen inkomsten van het familielid .

Nu het enkel doel van de Belgische wetgeving is te voorkomen dat familieleden met gezinshereniging naar België komen ten laste vallen van de Belgische sociale bijstand dient in se ook rekening gehouden te worden met de eigen bijdrage van het familielid aan het inkomen van het huishouden !!!.

Dit gebeurde in casu expliciet niet (sic motivatie bestreden beslissing)!!!!

Verzoeker meent dan ook dat dit middel als grond voorkomt."

2.2. In de eerste plaats merkt de Raad op dat verzoeker zich niet dienstig kan beroepen op de bepalingen van de Gezinsherenigingsrichtlijn, aangezien uit de definities beschreven in artikel 2 blijkt dat deze enkel betrekking heeft op onderdanen van een derde land die wettig in een lidstaat verblijven en die een verzoek indienen of wier gezinsleden een verzoek indienen tot gezinshereniging om met hem verenigd te worden. Artikel 3.3 van de Gezinsherenigingsrichtlijn bepaalt trouwens uitdrukkelijk dat deze niet van toepassing is op gezinsleden van een burger van de Unie. Verzoeker is gezinslid van een Belgisch onderdaan. Voor zover verzoeker zich in zijn derde middel beroept op artikel 16 van de Gezinsherenigingsrichtlijn, mist het middel aldus juridische grondslag.

2.3. Daarnaast merkt de Raad op dat verzoeker zich evenmin dienstig kan beroepen op de Burgerschapsrichtlijn. De schending van een Richtlijn kan nooit rechtstreeks worden aangevoerd eenmaal deze in nationale wetgeving is omgezet, behoudens wanneer deze omzetting laattijdig of niet richtlijnconform is gebeurd (cf. HvJ 5 april 1979, nr. 148/78, Ratti, *Jur.*, 1979, 1629) en de bepaling uit de richtlijn onvoorwaardelijk en voldoende duidelijk is (cf. HvJ 4 december 1974, nr. C-41/74, Van Duyn, *Jur.*, 1974, 1337). De Burgerschapsrichtlijn werd, zoals de verwerende partij terecht stelt in haar nota met opmerkingen, omgezet in de Belgische regelgeving door toedoen van de wet van 25 april 2007. Bij verzoeker, die zijn recht op verblijf als echtgenoot van een Belgisch onderdaan erkend wenst te zien, is er zelfs geen sprake van een intracommunautair grensoverschrijdend aspect. Ten overvloede dient te worden aangestipt dat verzoeker niet verduidelijkt welke bepalingen uit de Burgerschapsrichtlijn hij geschonden acht, noch dat de Belgische wetgeving niet richtlijnconform zou zijn, waardoor het middel niet kan worden aangenomen.

2.4. Het door verzoeker geschonden geachte artikel 40ter van de vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de familieleden van een Belg, voor zover het betreft :

- de familieleden vermeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen;

- de familieleden vermeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4° die de ouders zijn van een minderjarige Belg, die hun identiteit aantonen met een identiteitsdocument. en die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen.

Voor wat betreft de in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3° bedoelde familieleden moet de Belgische onderdaan aantonen :

- dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan die voorwaarde wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen :

1° wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid;

2° worden de middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels, met name het leefloon en de aanvullende gezinsbijlagen, alsook de financiële maatschappelijke dienstverlening en de gezinsbijlagen niet in aanmerking genomen;

3° worden de wachttuitkering en de overbruggingsuitkering niet in aanmerking genomen en wordt de werkloosheidsuitkering enkel in aanmerking genomen voor zover de betrokken echtgenoot of partner kan bewijzen dat hij actief werk zoekt.

(...).”

2.5. Het door verzoeker eveneens geschonden geachte artikel 42, §1, tweede lid van de vreemdelingenwet vervolgt:

“Indien aan de voorwaarde betreffende de stabiele en regelmatige bestaansmiddelen bedoeld in artikel 40bis, § 4, tweede lid en in artikel 40ter, tweede lid, niet voldaan is, dient de minister of zijn gemachtigde, op basis van de eigen behoeften van de burger van de Unie die vervoegd wordt en van zijn familieleden te bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden. De minister of zijn gemachtigde kan hiervoor alle bescheiden en inlichtingen die voor het bepalen van dit bedrag nuttig zijn, doen overleggen door de vreemdeling en door elke Belgische overheid.”

2.6. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker bij zijn aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie van 29 januari 2013 (bijlage 19ter) werd verzocht om ten laatste op 28 april 2013 volgende documenten over te leggen: *“Bewijs voldoende bestaansmiddelen van de Belg (voorbij 12 maanden), bewijs huisvesting en ziektekostenverzekering voor Belg en familie”*. Verzoeker legde op 29 april 2013 volgende documenten neer als bewijs van voldoende bestaansmiddelen: een reeks dagcontracten van verzoeker bij uitzendbureaus van de maanden maart en april 2013 en een overzicht van de verrichtingen op een bankrekening. Uit deze verrichtingen blijkt dat de echtgenote van verzoeker een werkloosheidsuitkering ontvangt.

2.7. Verzoeker oppert dat hij de stukken op een diligente manier heeft overgemaakt en dat hem niet werd meegedeeld dat de werkloosheidsuitkering een probleem zou vormen. De Raad merkt echter op dat het aan verzoeker toekomt om zich op gedegen wijze te informeren over de voorwaarden waaraan

moet worden voldaan om het recht op verblijf als familielid van een Belg erkend te zien. Op grond van het beginsel 'nemo censetur ignorare legem' kan worden verwacht dat verzoeker ervan op de hoogte is dat de toepasselijke bepaling van artikel 40ter, tweede lid van de vreemdelingenwet voorschrijft dat de werkloosheidsuitkering van zijn echtgenote *"enkel in aanmerking (wordt) genomen voor zover de betrokken echtgenoot of partner kan bewijzen dat hij actief werk zoekt"*.

2.8. Met betrekking tot de werkloosheidsuitkering van zijn Belgische echtgenote beweert verzoeker dat het feit dat zij deze werkloosheidsuitkering geniet, per definitie betekent dat zij werkbereid is omdat dit hiervoor een voorwaarde vormt. Samen met de verwerende partij in haar nota met opmerkingen stelt de Raad vast dat het administratief dossier geen enkele concrete aanwijzing bevat dat verzoekers echtgenote activiteiten ontplooit op de arbeidsmarkt. Het loutere feit dat er een werkloosheidsuitkering op haar bankrekening gestort wordt en het betoog van verzoeker over de controles door de RVA kunnen bezwaarlijk worden aanzien als een begin van bewijs dat verzoekers echtgenote actief werk zou zoeken. De rugproblemen die de echtgenote van verzoeker zou kennen werden niet ter kennis gebracht van de gemachtigde van de staatssecretaris en ontslaan betrokkene niet van de wettelijke voorwaarde om actief naar werk te zoeken opdat haar werkloosheidsuitkering in aanmerking zou worden genomen. Voor zover verzoeker zich met betrekking tot de inspanningen van zijn echtgenote beroept op de stukken die hij thans als bijlage bij zijn verzoekschrift voegt (verzoekschrift, bijlagen 6 en 8), maakt hij niet aannemelijk dat hij deze aan het oordeel van de gemachtigde van de staatssecretaris zou hebben voorgelegd. Bovendien lijkt de opleidingsovereenkomst bij het Jobcentrum (Verzoekschrift, bijlage 6) te dateren van latere datum dan de bestreden beslissing. De Raad kan hierop geen acht slaan, aangezien hij de regelmatigheid van een bestuurshandeling immers dient te beoordelen in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen (RvS 2 juli 2008, nr. 2982 (c)). Aangezien geen enkel bewijs voorlag van actieve sollicitatie door de Belgische echtgenote van verzoeker, kon de werkloosheidsuitkering onmogelijk in aanmerking worden genomen. Voor zover verzoeker betoogt dat de maandelijkse werkloosheidsuitkering van zijn echtgenote volstaat om in hun beider behoeften te voorzien waardoor een behoefteanalyse had moeten worden doorgevoerd zoals voorgeschreven door artikel 42, §1, tweede lid van de vreemdelingenwet, merkt de Raad op dat een werkloosheidsuitkering zonder bewijs van actieve sollicitaties niet in aanmerking wordt genomen bij de beoordeling van de bestaansmiddelen hetgeen in wezen de afwezigheid van elk bestaansmiddel impliceert in hoofde van de Belgische onderdaan bedoeld in artikel 40ter, tweede lid van de vreemdelingenwet. In geval van afwezigheid van bestaansmiddelen in hoofde van de Belgische onderdaan dringt er zich geen behoefteanalyse op zoals bedoeld in artikel 42, §1, tweede lid van de vreemdelingenwet. Bijgevolg toont verzoeker niet aan welk belang hij heeft bij deze kritiek.

2.9. Waar verzoeker beweert dat niet werd meegedeeld dat geen rekening zou kunnen worden gehouden met zijn eigen inkomsten uit arbeid, merkt de Raad op dat verzoeker uitgaat van een onjuiste, of minstens onvolledige, lezing van de bestreden beslissing. Daargelaten de vraag of enkel het inkomen dat de Belgische onderdaan persoonlijk heeft verworven in ogenschouw kan worden genomen om de totaliteit van de bestaansmiddelen te bepalen waarover deze *"beschikt"*, stelt de Raad vast dat in casu in de beslissing wel degelijk rekening werd gehouden met de eigen inkomsten uit de interimarbeid van verzoeker, maar dat terecht wordt geoordeeld dat het *"hier gaat om tijdelijke tewerkstellingen"* waardoor deze niet als *"regelmatige en toereikende bestaansmiddelen"* kunnen worden aanzien. Verzoeker brengt niets in tegen deze pertinente overweging uit de bestreden beslissing. Aan zijn verzoekschrift voegt verzoeker thans nog een hele resem loonfiches toe van interimarbeid (verzoekschrift, bijlage 7) die niet aan het oordeel van de gemachtigde van de staatssecretaris werden voorgelegd.

2.10. Er werd geen schending aangetoond van schending aan van de artikelen 40ter en 42, §1, tweede lid van de vreemdelingenwet. De schending van de Burgerschapsrichtlijn en van artikel 16 van de Gezinsherenigingsrichtlijn werden niet op dienstige wijze aangevoerd.

Het eerste middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

2.11. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM). Verzoeker formuleert zijn grief als volgt:

"Doordat artikel 8.1 EVRM bepaalt dat één ieder recht heeft op respect van zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

*Terwijl de aangevochten beslissing geenszins litigieus artikel respecteert.
Zodat de aangevochten beslissing derhalve nietig dient te worden verklaard.*

Toelichting

Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt :

"1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen "

Verzoeker betwist niet dat artikel 40 ter Vw. tot doel heeft een wettelijk kader te scheppen binnen hetwelk het in artikel 8 EVRM vervatte recht kan worden uitgeoefend (R.v. St., nr. 140.105, 2 februari 2005).

Verzoeker is gehuwd met de Belgische onderdane, mevrouw D.(...) D.(...). Dit sedert 25.01.2013.

Uit hetgeen supra werd gesteld, blijkt duidelijk dat verzoeker voldoet ,aan de voorwaarden zoals deze zijn vooropgesteld door 40 ter van de Vreemdelingenwet.

Hierbij tevens rekening houdende met hetgeen wordt gesteld in artikel 42, § 1, tweede lid vreemdelingenwet.

Met andere woorden, nu verzoeker duidelijk heeft aangetoond onder toepassingsgebied van voornoemde artikelen te zullen vallen, meent verzoeker dan ook - gelet op deze incorrecte toepassing van de Vreemdelingenwet - dat dit een schending uitmaakt van art. 8 EVRM.

Teneinde zich dienstig te kunnen beroepen op artikel 8 van het EVRM, dient verzoekers gezinsleven te vallen onder het toepassingsgebied van artikel 8, eerste lid van het EVRM.

Er moet in casu nagegaan worden of er daadwerkelijk sprake is van een familie- of gezinsleven in de betekenis van artikel 8 van het EVRM (EHRM, Gui teen. Zwitserland, 19 februari 1996, 23218/94).

Het begrip 'gezinsleven' in het voormelde artikel 8, eerste lid van het EVRM is een autonoom begrip dat onafhankelijk van het nationaal recht dient te worden geïnterpreteerd.

De vreemdeling dient aannemelijk te maken dat hij een feitelijk gezin vormt met een Belg of een vreemdeling met legaal verblijf in België.

Er moet sprake zijn van een effectief beleefde gezinssituatie of van een voldoende hechte relatie .

Ook hier is verzoeker zich bewust van het gegeven dat de regelmatigheid van een administratieve beslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen.

Verzoeker verwijst dienaangaande naar hetgeen supra werd gesteld (cfr huwelijk en de facto samenwoning sedert november 2011).

In casu meent verzoeker dan ook terecht te kunnen stellen dat er sprake is van een gezinssituatie in de zin van artikel 8 EVRM. Wat in se tevens door verweerster niet wordt betwist !

Verzoeker beseft ter dege dat indien kan worden aangenomen dat er sprake is van een gezin, dan nog artikel 8, tweede lid van het EVRM in ogenschouw dient te worden genomen.

Lid 2 van voornoemd artikel 8 stelt dat slechts een schending wordt toegestaan voor zover is voldaan aan de legaliteits-, legitimizeits- en proportionaliteitsvoorwaarden.

Ter zake dient verwerende partij een afweging te maken tussen het algemeen belang en het belang van de vreemdeling (RvSt, 2 oktober 2000, nr. 89.967) om aan de legaliteits- legitimizeits- en proportionaliteitstoets te voldoen.

In casu werd enkel op een standaardwijze gemotiveerd, doch werd niet naar het belang van de vreemdeling in casu gekeken.

Men kan dan ook de gedane afweging niet als een ernstige en geloofwaardige afweging beschouwen.

De reden (legitimizeitstoets) moet ingegeven zijn vanuit het belang van nationale veiligheid, openbare orde, economisch welzijn, voorkomen wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.

Er dient met andere woorden een belangenafweging plaats te vinden tussen het recht op een privé leven en het wettig nagestreefd doel (RvSt. 30 oktober 2002, nr. 112.059, JLMB 2003).

Deze belangenafweging is ook niet terug te vinden in de beslissing 'gezien een loutere formele motivering met standaardzinnen niet kan worden weerhouden, wat in casu het enige is dat verweerster heeft gedaan.

De schending moet ook in verhouding staan met het nagestreefde doel (noodzakelijkheidstoets - RvSt 25 september 1996, nr. 61.972,RDE 1996).

Om dit te beoordelen zijn er vier criteria:

- de zwaarwichtigheid en gewelddadigheid van de feiten (EHRM 10 juli 2003, Benhebbat/Frankrijk, §33)*
- de banden met het gastland (EHRM 26 september 1997, Hehemit / Frankrijk, §36)*

- de banden met het moederland (EHRM 6 november 2001, *Brahim Kaya t/ Nederland*)
- intensiteit van het geleefde en sociale gezinsleven (EHRM 5 juli 2005, *Uner t/Nederland*, nr. 46410/99).

In casu dient te worden gesteld dat verzoeker geen gewelddadige feiten heeft gepleegd, de banden met het moederland hic et nunc uiterst summier, om niet te zeggen nihil zijn.

Het leven van verzoeker situeert zich alhier om het grondgebied van het Rijk in het bijzijn van zijn Belgische partner!!!

Verzoeker meent dan ook dat hij zich terecht kon en kan beroepen op artikel 8 EVRM zodat het middel komt dan ook als gegrond naar voor."

2.12. Artikel 8 van het EVRM bepaalt het volgende:

"Eenieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/ of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 13 februari 2001, *Ezzoudhi/Frankrijk*, § 25; EHRM 31 oktober 2002, *Yildiz/Oostenrijk*, § 34; EHRM 15 juli 2003, *Mokrani/Frankrijk*, § 21).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven' noch het begrip 'privéleven'. Beide begrippen zijn autonome begrippen die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, *K. en T./ Finland*, § 150; *J. VANDE LANOTTE en G. GOEDERTIER, Overzicht publiek recht, Brugge, die Keure, 2001, 404, randnr. 653*).

2.13. De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beide, is een feitenkwestie. Wanneer verzoeker een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats zijn taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door hem ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.

2.14. In casu gaat het om verzoeker, die als Nigeriaan te Wevelgem samenwoont met zijn Belgische echtgenote, zodat het bestaan van een werkelijk gezinsleven op Belgisch grondgebied kan worden verondersteld.

2.15. Om te bepalen of er inmenging in het recht op gezinsleven heeft plaatsgevonden moet er gekeken worden of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating heeft verzocht, of dat het gaat om de weigering van voortgezet verblijf. Gaat het namelijk om een eerste toelating dan is er geen sprake van inmenging en moet er gekeken worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op gezinsleven te handhaven (EHRM 28 november 1996, nr. 21702/93, *Ahmut v. the Netherlands*). In casu is er geen sprake van de weigering van een voortgezet verblijf aangezien de beslissing een rechtstreeks gevolg is van een aanvraag op grond van het gezinsleven. De verwerende partij stelt uitdrukkelijk in haar nota met opmerkingen dat het gaat om een eerste toegang en dat er bijgevolg geen toetsing dient te gebeuren aan de hand van de criteria uit het tweede lid van artikel 8 van het EVRM. De beantwoording van de vraag of er dan in casu sprake zou zijn van een positieve verplichting leidt tot een belangenafweging.

De 'fair balance'-toets is een afweging van belangen in redelijkheid, die niet mag leiden tot onevenredige hardheid. Deze 'fair balance'-toets houdt in, dat er een evenwicht moet zijn tussen het belang van

een individu en het belang van de gemeenschap. Per geval moeten de concrete omstandigheden worden bekeken, om te kunnen beoordelen of er al dan niet sprake is van een positieve verplichting voor de staat om het recht op gezinsleven te handhaven. Wanneer er wel een positieve verplichting voor de staat is en de staat deze niet is nagekomen, dan is er sprake van een schending van artikel 8 van het EVRM. De staat is dan haar verplichtingen, die voortvloeien uit artikel 8 van het EVRM, niet nagekomen. Als na de belangenafweging, de 'fair balance'-toets, blijkt dat er geen positieve verplichting voor de staat is, dan is er geen sprake van schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, nr 9532/81, Rees v. The United Kingdom).

2.16. In de eerste plaats dient te worden nagegaan of het gezinsleven eventueel elders zou kunnen worden ontwikkeld. Samen met de verwerende partij stipt de Raad aan dat verzoeker geenszins aannemelijk maakt dat hij zijn gezinsleven niet in zijn land van herkomst zou kunnen beleven. In zijn verzoekschrift beweert verzoeker dat de banden met zijn moederland "*uiterst summier, om niet te zeggen nihil zijn*", maar hij staat dit verder niet. Zoals de verwerende partij terecht aanstipt, houdt artikel 8 van het EVRM geenszins de verplichting in om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op hun grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues da Silva & Hoogkamer t. Nederland, §39). In tegenstelling tot wat verzoeker beweert in zijn middel, voldeed hij niet aan de voorwaarden om zijn recht op verblijf van meer dan drie maanden erkend te zien omdat de referentiepersoon niet had aangetoond over voldoende bestaansmiddelen te beschikken. De belangen van de Belgische overheid hebben in dergelijke gevallen een socio-economisch karakter en bestaan erin een onevenredige belasting van de sociale bijstandstelsels te vermijden. De loutere wens van verzoeker om zijn gezinsleven in België te ontwikkelen, weegt niet op tegen de belangen van de Belgische overheid. Het feit dat verzoeker geen gewelddadige feiten heeft gepleegd, doet hieraan geen afbreuk. De Raad stelt vast dat er in casu geen positieve verplichting kan worden ontwaard in hoofde van de Belgische overheid.

Er werd geen schending aannemelijk gemaakt van artikel 8 van het EVRM.

Het tweede middel is ongegrond.

2.17. In het derde, vierde, vijfde en zesde middel voert verzoeker respectievelijk de schending aan van het evenredigheidsbeginsel, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 62 van de vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht, van het redelijkheidsbeginsel, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van de hoorplicht en van het rechtszekerheids- en vertrouwensbeginsel. Verzoeker stelt in zijn onderscheiden middelen het volgende:

"Doordat verwerende partij weigert aan verzoeker een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie toe te kennen.

Terwijl het evenredigheidsbeginsel vereist dat de keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, niet tegen alle redelijkheid ingaat.

Zodat de aangevochten beslissing het geciteerde beginsel schendt

Toelichting

Het evenredigheidsbeginsel als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel, laat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat (RvS nr. 126.520, 17 december 2003).

De Raad kan ter zake enkel optreden wanneer het bestuur een kennelijk onredelijk gebruik maakt van zijn beoordelingsvrijheid, wat voor onderhavig geval neerkomt op de vraag stellen of verwerende partij zich kennelijk onredelijk opgesteld heeft als hij, niettegenstaande de specifieke situatie van verzoeker, de voorliggende gegevens geen verblijfskaart toekent aan verzoeker.

De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt het redelijkheidsbeginsel, wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen.

Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk is genomen. (RvV arrest nr. 28 480 van 10 juni 2009, in de zaak RvV X/II).

Dat is in casu het geval.

Verzoeker verwijst dienaangaande naar de specificiteit van zijn situatie zoals supra uiteengezet.

In alle redelijkheid kan dan ook niet begrepen worden waarom verweerster ervoor gekozen heeft (gebruik makende van zijn discretionaire bevoegdheid) om in de gegeven omstandigheden, zoals

hierboven geschetst, een beslissing tot weigering van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie werd genomen.

Dit te meer daar in de rechtsleer herhaaldelijk wordt gesteld dat voor de weigering (of beëindiging) van het verblijfsrecht, de Dienst Vreemdelingenzaken een evenredigheidstoets dient uit te voeren.

Toets welke er in bestaat dat de Dienst Vreemdelingenzaken, enerzijds, het feit dat een bepaalde voorwaarde voor gezinshereniging met een Belg niet (meer) vervuld zou zijn / is, dient af te wegen tegen, anderzijds, de verblijfsduur, leeftijd, gezondheid, gezins- en economische situatie, de sociale en culturele integratie in België en de bindingen met het land van herkomst.

Ook hier dient te worden verwezen naar artikel 42 § 1, tweede lid Vreemdelingenwet en dient te worden vastgesteld dat evenmin de nodige analyses naar behoefte in concreto werden doorgevoerd

In casu heeft verzoeker zijn banden met het land van herkomst reeds verbroken medio 2010.

Hij heeft zich alhier goed geïntegreerd en wenst hier met zijn levenspartner zijn verder leven uit te bouwen.

Verzoeker deed reeds het nodige teneinde de niveaubepaling te doen van zijn Nigeriaans diploma met het oog op het zich situeren op de arbeidsmarkt alhier.

Het redelijkheidsbeginsel werd dan ook duidelijk geschonden bij het nemen van de bestreden beslissing.

Het middel is dan ook gegrond.”

“Doordat de motivering in rechte en in feite aanwezig dient te zijn en deze motivering tevens afdoende of deugdelijk dient te zijn.

Terwijl de beslissing geenszins hieraan voldoet

Zodat de aangevochten beslissing de genoemde artikelen schendt

Toelichting

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte, de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een 'afdoende' wijze.

Het begrip 'afdoende' impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen.

De litigieuze beslissing dd. 19.07.2013 uitgaande van verwerende partij bevat weliswaar een motivering in rechte (verwijzende naar art. 52 § 4 vijfde lid van het KB van 08.10.1981) en in feite, met name dat verzoeker niet voldoet aan de voorwaarden om te genieten van het recht van verblijf van meer dan drie maanden als familielid van een burger van de unie hierbij verwijzend naar het niet te hebben aangetoond dat de Belgische onderdaan over stabiele, toereikende en regelmatige inkomsten beschikt.

Art. 3 van de wet van 29 juli 1991 op de motiveringsplicht stelt nochtans dat de motivering afdoende moet zijn.

De term afdoende is herhaald door de rechtspraak van de Raad van State ontwikkeld als een motivering die deugdelijk moet zijn en meer dan een louter abstracte en een vormelijke stijlformule (R.v.St. Umbreid nr. 76565 van 21 oktober 1998 e.a. geciteerd in A. Mast, Overzicht van het Belgisch administratief recht, nr. 664, 609).

De motivering moet draagkrachtig zijn, d.w.z. de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te schragen.

De motivering moet de betrokkene in staat stellen om met nuttig gevolg te kunnen opkomen tegen de bestuurshandeling in kwestie en moet het de rechter mogelijk maken zijn legaliteitscontrole uit te oefenen.

Verzoeker geeft een correcte inkomstsituatie van zijn Belgische partner overgemaakt aan de administratieve overheden zoals dit door hen zeer expliciet werd gevraagd.

In de motivering van de bestreden beslissing wordt louter verwezen naar de artikel 40ter, tweede lid van de vreemdelingenwet opgenomen inkomensvoorwaarden.

Hierbij wordt niet alleen voorbijgegaan aan het gegeven dat gezien de Belgische partner effectief geniet van een werklozensteun en dat dit impliceert dat zij wel degelijk werkbereid is en zoekt naar werk (cfr supra), doch wordt tevens de concrete situatie niet in overweging genomen.

Refererend naar het arrest Chakroun van het Hof van Justitie van de Europese Unie (HvJ C- 578/08 Rhimou Chakroun v. minister van Buitenlandse zaken, Jur. 2010 ,I, 1839) dient opgemerkt te worden dat

de door de Vreemdelingenwet bepaalde inkomensnorm enkel geldt als een referentiebedrag en niet als een minimuminkomen waaronder geen gezinshereniging wordt toegestaan.

In het arrest van Uw Raad van 29.03.2012 (arrest nr. 78.310) werd duidelijk gesteld dat een aanvraag tot gezinshereniging niet automatisch wordt geweigerd indien niet is voldaan aan de in artikel 40 ter, tweede lid van de Vreemdelingenwet opgenomen voorwaarde betreffende de stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen.

Krachtens artikel 42, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet dient in dergelijk geval te worden onderzocht of de burger van de Unie die vervoegd wordt en zijn familieleden over andere inkomsten beschikken om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden.

Bij nalezing van de bestreden beslissing kan enkel en alleen geconcludeerd worden dat hierover niet wordt gemotiveerd aangezien nergens uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde van de Staatssecretaris overeenkomstig artikel 42, § 1 , tweede lid van de Vreemdelingenwet een behoefteanalyse heeft uitgevoerd.

Verzoeker meent dan ook terecht dat de materiële motiveringsplicht werd geschonden. De bestreden beslissing bevat geen verwijzing naar artikel 42, §1, tweede lid van de vreemdelingenwet noch een motivering inzake de bestaansmiddelen die de referentiepersoon en familieleden nodig hebben om in hun eigen behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden.

Tenslotte dient ook te worden gesteld dat de motivering uitgebreider moet zijn voor de beslissingen die op grond van een discretionaire bevoegdheid worden genomen (R.v.St., Stad Brugge, nr. 43556 van 30 juni 1993, en andere arresten geciteerd in A. Mast, Overzicht van het Belgisch administratief recht, Op.Cit. nr. 664, 610).

Verweerster had in deze een discretionaire bevoegdheid.

Een duidelijke concrete gemotiveerde belangenafweging gebeurde evenwel niet.

Ook hier dient verzoeker tot in den treure te verwijzen naar de doelstelling van de Europese richtlijn vrij verkeer.

Verzoeker verwijst hierbij expliciet naar de evenredigheidsoefening welke verwerende partij dient te maken (cfr supra).

Met de term "afdoende" wordt in de jurisprudentie tevens gerefereerd dat de motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn met het belang van de genomen beslissing, dat er bijgevolg een verband moet zijn tussen het belang, de aard en het voorwerp van de beslissing, aan de ene kant, en het belang dat wordt gehecht aan de motivering, aan de andere kant (R.v.St., Terleau en Simonet, nr. 43852 van 12 augustus 1993, Geldof, nr. 77732, van 18 december 1998).

Het spreekt vanzelf dat het belang welke verzoeker heeft levensgroot is; dat hij hier in België mag blijven in de nabijheid van zijn levenspartner.

Dat verzoeker hier verder mag verblijven weegt helemaal niet op tegen welk belang dan ook dat de verwerende partij zou hebben.

Een duidelijke concrete gemotiveerde belangenafweging gebeurde evenwel niet. Dit te meer daar verzoeker niet ten laste valt van de Belgische overheid.

Dat dit middel dan ook gegrond voorkomt."

"Doordat drie fundamentele normen ten grondslag liggen aan de beginselen van behoorlijk bestuur: objectiviteit, evenwichtigheid en zorgvuldigheid.

Terwijl de aangevochten beslissing duidelijk geenszins alle relevante factoren en omstandigheden in aanmerking werden genomen.

Zodat de aangevochten beslissing het geciteerde algemeen beginsel van behoorlijk bestuur schendt
Toelichting

Het zorgvuldigheidsbeginsel is het beginsel dat inhoudt dat bij de voorbereiding en het nemen van beslissingen alle relevante factoren en omstandigheden dienen te worden afgewogen.

Formele zorgvuldigheid heeft betrekking op de procedure die is gevolgd bij het tot stand komen en het uitvoeren van een besluit welke procedure behoorlijk en correct dient te zijn.

Materiële zorgvuldigheid heeft betrekking op de behoorlijke en correcte inhoud en betekenis van een besluit.

Bij de studie van dezelfde zorgvuldigheidsplicht moet niet alleen aandacht worden besteed aan de zorgvuldige besluitvorming, maar ook aan het zorgvuldig handelen.

Kortom de overheid die over de beoordelingsbevoegdheid beschikt om een besluit te nemen moet er in de eerste plaats voor zorgen dat haar alle mogelijke nuttige gegevens worden bezorgd opdat zij zou geïnformeerd zijn.

In casu - bij nazicht van de litigieuze beslissing van verwerende partij - dient verzoeker tot het besluit te komen dat verwerende partij niet enkel niet correct is in haar motivering (verzoeker en zijn partner kunnen wel degelijk in hun eigen onderhoud voorzien, de partner is werkbereid), doch dat verwerende partij zich nimmer de moeite heeft getroost, wanneer zij diende vast te stellen dat de voorgelegde

documenten niet zouden volstaan, om nader contact op te nemen met verzoeker of het gemeentebestuur, of andere instanties.

Evenmin werden de nodige analyses naar behoefte in concreto doorgevoerd.

Wanneer verwerende partij zich deze kleine moeite had getroost dan had zij dienen vast te stellen dat zij wel degelijk in hun eigen behoeften kunnen voorzien.

Verwerende partij verkoos evenwel alles op zijn beloop te laten om dan een weigeringsbeslissing te nemen.

Dit niettegenstaande het gegeven dat wanneer verzoeker de website www.vreemdelingenrecht.be er op naslaat nopens de beslissingsmacht van verweerster uitdrukkelijk stelt :

"Indien de DVZ het recht op verblijf niet erkent, krijgt het gezinslid een bijlage 20, al dan niet met een bevel om het grondgebied te verlaten.

Alvorens het verblijfsrecht te weigeren meet de DVZ steeds rekening houden met alle elementen van het dossier: de duur van het verblijf in België, de leeftijd de gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in België en de banden met het herkomstland."

Ook dient hier expliciet te worden verwezen naar artikel 42 § 1, tweede lid Vreemdelingenwet.

In casu heeft verwerende partij met geen één van deze elementen / wetsartikel rekening gehouden.

De situatie van verzoeker is nochtans zeer specifiek. Hij is gehuwd met een Belgische onderdane, is goed ingeburgerd, is sedert dat hij in het bezit is van zijn A.I. ononderbroken in het werk !!

Verzoeker meent dan ook dat dit middel als gegrond naar voor komt."

"Doordat aan hét fundamentele rechtsbeginsel welke aan de gehele rechtsorde ten grondslag ligt, het rechtszekerheids- en vertrouwensbeginsel is.

Terwijl de aangevochten beslissing duidelijk deze beginselen naast zich neerlegt

Zodat de aangevochten beslissing de geciteerde algemene beginselen van behoorlijk bestuur schendt

Toelichting

Het rechtszekerheids- vertrouwensbeginsel is een beginsel van behoorlijk bestuur dat inhoudt dat gerechtvaardigde verwachtingen welke door het bestuur bij de rechtsonderhorigen zijn gewekt zo enigszins mogelijk moeten worden gehonoreerd, op gevaar anders het vertrouwen dat de rechtsonderhorigen stellen in het bestuur te misleiden.

De Raad van State omschreef het vertrouwensbeginsel als

.. één der beginselen van behoorlijk bestuur krachtens hetwelk de burger moet kunnen betrouwen op een vaste gedragslijn van de overheid, of op toezeggingen of beloften die de overheid in het concrete geval heeft gedaan" (zie R. v.St. Eeckhout, nr. 32893, 28 juni 1989).

Uit hetgeen hierboven werd gesteld moge duidelijk zijn dat verzoeker een aanvraag gezinshereniging indiende.

Steeds heeft verzoeker op correcte en diligente wijze gehandeld.

Binnen de vooropgestelde termijn van 3 maanden heeft verzoeker alle nodige bewijsstukken overgemaakt aan de gemeente.

De aanvraag werd op geen enkel ogenblik geweigerd door de gemeente en werd wel degelijk doorgestuurd naar de bevoegde diensten te BRUSSEL.

Verzoeker mocht er van uitgaan dat, wat zijn situatie betref, dan alles in orde was.

Dit te meer gelet op de zeer specifieke vermeldingen op het document opgemaakt volgens de bijlage 19ter.

Had men aan verzoeker medegedeeld dat bijvoorbeeld het genieten van werklozensteun een probleem zou kunnen stellen, dan zou hij zeer zeker nog aanvullende bewijzen kunnen hebben aangebracht.

Pas na verloop van de voorgeschreven termijnen mocht verzoeker, als donderslag bij heldere hemel, een beslissing ontvangen waarbij gesteld werd dat hij niet voldeed aan de voorwaarden om te genieten van een het recht van verblijf van meer dan drie maanden als familielid van een burger van de unie.

Met andere woorden, verwerende partij had bij verzoeker het vertrouwen gewekt dat alles in orde was nopens de door haar voorgelegde documenten.

Dit te meer daar hij zich wel degelijk in een zeer specifieke situatie bevond (huwelijkse partner van een Belgische, werk, inburgering, gezin welke zeer zeker kan voorzien in de eigen behoeften) waaromtrent een evenredigheidsoefening dient te worden uitgevoerd.

Verzoeker meent dan ook terecht dat het vertrouwens- en rechtszekerheidsbeginsel flagrant werd geschonden .

Verzoeker meent dan ook dat dit middel als gegrond naar voor komt."

2.18. Omwille van hun inhoudelijke verwevenheid worden het derde, vierde, vijfde en zesde middel hieronder gezamenlijk besproken.

2.19. Het evenredigheidsbeginsel als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel laat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat (RvS 17 december 2003, nr. 126.520).

2.20. Het rechtszekerheidsbeginsel is een uit de rechtsstaat voortvloeiend beginsel dat inhoudt dat het recht voorzienbaar en toegankelijk dient te zijn zodat de rechtssubjecten in staat zijn de rechtsgevolgen van hun handelingen op voorhand in te schatten, en dat die rechtssubjecten moeten kunnen vertrouwen op een zekere standvastigheid bij het bestuur (I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (eds.), *Beginselen van behoorlijk bestuur*, Brugge, die Keure, 2006, 315- 349).

2.21. Het vertrouwensbeginsel kan worden omschreven als een van de beginselen van behoorlijk bestuur krachtens hetwelk de burger moet kunnen vertrouwen op een vaste gedragslijn van de overheid, of op toezeggingen of beloften die de overheid in het concrete geval heeft gedaan (RvS 6 februari 2001, nr. 93.104). Het vertrouwensbeginsel houdt in dat door het bestuur bij een rechtsonderhorige gewekte rechtmatige verwachtingen zo mogelijk dienen te worden gehonoreerd (RvS 28 januari 2008, nr. 179.021).

2.22. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

2.23. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en bij uitbreiding artikel 62 van de vreemdelingenwet hebben betrekking op de formele motiveringsplicht (cf. RvS 21 oktober 2003, nr. 124.464). Deze heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De Raad wijst erop dat het tegelijk aanvoeren van de schending van de formele en de materiële motiveringsplicht niet mogelijk is. Een gebrek aan deugdelijke formele motivering maakt het de verzoekende partij immers onmogelijk om uit te maken of de materiële motiveringsplicht geschonden is (cf. RvS 14 juli 2004, nr. 133.900). Bijgevolg dient vastgesteld dat, ofschoon de verzoekende partij zich steunt op de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, uit het middel blijkt dat zij de motieven die aan de grondslag van de bestreden beslissing liggen kent, doch betwist dat deze motieven de bestreden beslissing kunnen dragen. De verzoekende partij voert met andere woorden de schending van de materiële motiveringsplicht aan. Immers betreft het nagaan of de motieven pertinent zijn, de materiële motiveringsplicht (cf. RvS 26 februari 2003, nr. 116.486).

2.24. Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

2.25. Verzoeker beweert in zijn derde middel dat redelijkerwijs niet zou kunnen worden begrepen waarom een beslissing tot weigering van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie werd genomen. Uit de bestreden beslissing blijkt dat deze werd genomen in toepassing van artikel 52, §4, vijfde lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het vreemdelingenbesluit) nadat werd vastgesteld dat de Belgische echtgenote van verzoeker niet voldeed aan de vereisten inzake bestaansmiddelen uit artikel 40ter, tweede lid van de vreemdelingenwet (zie punt 2.4). Verzoeker heeft niet aangetoond dat een onjuiste toepassing zou zijn gemaakt van deze bepalingen zodat de gemachtigde van de staatssecretaris rechtsgeldig kon besluiten tot een weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

2.26. In de mate dat verzoeker aanvoert dat de beslissing een onevenredigheid vertoont en meent dat er een afweging had moeten gebeuren op grond van de verblijfsduur, de leeftijd, de gezondheid, de gezins- en economische situatie, de socio-culturele integratie en de bindingen met het land van herkomst, mist zijn middel juridische grondslag. De Raad merkt immers op dat de door verzoeker bedoelde afweging is opgenomen in artikel 42ter, §1, tweede lid van de vreemdelingenwet, dat betrekking heeft op de beëindiging van een eerder erkend recht op verblijf van meer dan drie maanden en dus niet op de situatie van verzoeker die zijn recht op verblijf nooit erkend zag. Wat de volgens verzoeker noodzakelijk geachte behoefteanalyse betreft, werd hierboven reeds verduidelijkt dat artikel 42, §1, tweede lid van de vreemdelingenwet geen toepassing kon vinden omdat de bestaansmiddelen van de Belgische referentiepersoon niet in aanmerking konden worden genomen. Verzoeker kan bijgevolg niet verwachten dat hierover in de bestreden beslissing zou worden gemotiveerd. Het feit dat verzoeker reeds een niveaubepaling liet doorvoeren van zijn Nigeriaanse diploma doet geen afbreuk aan het redelijk karakter van de beslissing die werd genomen naar aanleiding van zijn aanvraag van een verblijfskaart.

2.27. Verzoeker betoogt verder dat de motivering niet afdoende is en hij herhaalt zijn stelling dat de werklozensteun van zijn partner impliceert dat deze werkbereid is. Zoals hierboven reeds uiteengezet, heeft verzoeker niet aangetoond dat zijn Belgische echtgenote actief naar werk zoekt, waardoor deze bestaansmiddelen niet in aanmerking kunnen worden genomen, hetgeen op zich een afdoende motivering vormt. De Raad stipt aan dat de opmerking van verzoeker over de inkomensnorm en het arrest Chakroun van het Hof van Justitie niet dienstig is aangezien dit arrest betrekking heeft op bepalingen uit de Gezinsherenigingsrichtlijn en de bestreden beslissing bovendien niet gestoeld is op het feit dat het inkomen niet aan een bepaalde inkomensnorm of referentiebedrag zou voldoen. Naar aanleiding van het ontbreken van een verwijzing in de bestreden beslissing naar de behoefteanalyse uit artikel 42, §1, tweede lid van de vreemdelingenwet, herhaalt de Raad dat deze bepaling geen toepassing kan vinden wanneer de bestaansmiddelen van de referentiepersoon niet in aanmerking kunnen worden genomen. Het feit dat verzoeker thans niet ten laste valt van de Belgische overheid betekent niet dat de bestreden beslissing niet afdoende zou zijn gemotiveerd met betrekking tot de voorwaarden uit artikel 40ter van de vreemdelingenwet.

2.28. Er kan niet worden ingezien waarom nader contact zou moeten worden opgenomen met het gemeentebestuur of met verzoeker eenmaal de gemachtigde van de staatssecretaris heeft vastgesteld dat het inkomen van de referentiepersoon niet in aanmerking kan worden genomen. Verzoeker herhaalt zijn stelling dat geen behoefteanalyse werd doorgevoerd, maar hij toont niet aan dat de wettelijke voorwaarden vervuld waren waarbinnen zich een behoefteanalyse opdringt. Het vertrouwensbeginsel of het rechtszekerheidsbeginsel werden niet geschonden door het loutere feit dat verzoeker binnen de voorziene termijn bepaalde documenten heeft overgemaakt aan de gemeente maar dat de gemachtigde van de staatssecretaris een beslissing nam tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden. Uit artikel 42, §1, eerste lid van de vreemdelingenwet blijkt immers dat duidelijk dat *“het recht op een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk (...) zo snel mogelijk en ten laatste zes maanden volgend op de datum van aanvraag”* erkend of geweigerd wordt. De bestreden beslissing naar aanleiding van de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie van 29 januari 2013 werd genomen op 19 juli 2013, dus vooraleer de termijn van zes maanden verstreek, zodat er in hoofde van verzoeker hoegenaamd geen rechtmatige verwachtingen werden geschapen. Verzoeker beweert thans dat hij, indien hem zou zijn meegedeeld dat de werkloosheidsuitkering een probleem zou vormen, hij aanvullende bewijzen zou hebben aangebracht. Uit niets kan echter worden afgeleid welke bewijsstukken, die een ander licht zouden werpen op de bestreden beslissing, verzoeker zou hebben kunnen aanbrengen.

Er werd geen schending aangetoond van het rechtszekerheids-, van het vertrouwensbeginsel of van de hoorplicht. De bestreden beslissing steunt op deugdelijke feitelijke en juridische overwegingen en het besluit staat geenszins in wanverhouding tot de motieven. Verzoeker toont niet aan dat met bepaalde elementen geen of onvoldoende rekening zou zijn gehouden. Het zorgvuldigheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht werden niet geschonden. Er is geen sprake van een schending van het redelijkheidsbeginsel.

Het derde, vierde, vijfde en zesde middel zijn ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig april tweeduizend veertien door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

F. TAMBORIJN